

Det var en gang en yndlingsplass!

Vi som har vokst opp på/i Levanger, - i sentrum, på Nettet-sida og på Bruborg-sida hadde en plass som var veldig viktig for oss alle og det var **Stadion!** På denne plassen, mellom de to fotballmåla og på den for oss, enorme fotballbanen hadde vi noen unike stunder! Det var ofte her vi samlet oss, barn, ungdom og de voksne. Samlingsstunder til nesten alle døgnets tider og vi utviklet oss til idrettsinteresserte ungdommer og her var alle velkommen. Stunder på **Stadion** som sitter som spikret i hodene våre og noen ungdommer ble også "helte" her.

Her på **Stadion** øvde vi på sprang, hopping, kasting, på skøyteløp, på fotball-spill, håndball, sykling og her turnet vi. Omsider nådde vi så langt at vi greide å ta bronsemerket, siden sølvmerket og til slutt gullmerket i en eller annen idrett. Vi hadde klassekonkurranser om hvilken klasse som gjorde det aller best i det og det året og klassen som vant fikk et fint skjold som ble hengt opp i klasserommet. Vi ble sammen om en oppgave og det var en god følelse! Samhold kalles det.

Klassevis var vi nede på banene og øvde på diverse av kroppsbeherskelse og i alle klassene var det flere som utmerket seg i faget kroppsøving. Vi hadde også turnoppvisning her og mang ei lita jente i ny lyseblå turndrakt har nok frosset en god del før selve oppvisningen startet. Det var ikke alltid sommervarme før i tida heller, selv om det var en sommermåned.

Jeg minnes kalde februardager med ei lav sol over **Stadion**, men med god hjelp av iherdige foreldre og "Sverre"-folk, som gjorde en svært god jobb med skøyteisen, kunne vi få brukt både de vanlige reimskøytene, skruskøytene og siden skoskøytene våre og etter mye trening ble vi gode på rundetidene som ble nøye skrevet ned. Et år var banen flommet over og ble til is på vinteren og vi satt på fotballmålene (!) og knyttet på oss skøytene!! Vi fikk gå inn i "Sverre"-huset for å varme oss, og **Stadion** var et sted som vi syntes vi hørte til og vi møtte opp.

Stadion var også stedet vi gikk til når fotballgutta i "Sverre" hadde kamper og det sto mang en "ekspert" på sidelinja og ropte hvordan man burde takle fotballen. Høye rop og gledeshyl og buing var vanlig og det ble store diskusjoner om hvem som gjorde hva og hvordan det egentlig skulle ha blitt gjort der ute på grusbanen. Virkelig trivelig å tenke tilbake på.

Stadion-navnet må ikke bli borte sånn plutselig nå, vi har den for langt inne i hjerterota til det! Om banen skal brukes til andre ting og til andre formål må i alle fall ikke selve navnet bli borte. **Stadion**-navnet er for verdifullt til det! Vi har så mange gode minner derfra og som kanskje bare de "involverte" kan forstå, - men om vi fikser på ting, restaurerer et bygg, kjøper mannen en ny dress så skifter man jo ikke navnet!??

At det nå skal/kan bli en ny park her og som alle kan få bruke, vil jo bli flott og det er et håp at den kan bli brukt av flest mulig og at alle aldersgrupper kan få glede av denne ”oppussingen”, men navnet mener jeg må da selvfølgelig bli **Stadion-parken**. Det er jo **Stadion** vi alle kaller den og om noen år vil kanskje noen av våre etterkommer spørre hvorfor dette stedet kalles **Stadion**! Da skal vi med all vår store viten og kjennskap fortelle lange historier om denne plassen som har betydd så veldig mye for så veldig mange!

Hanne Holthe Munkeby. 23. mai 2013.